

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΝ ΤΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύρως ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ῶς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι', ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΤΙΑΝΗΡΟΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐποίει δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἴγαντον γρόσια διατίτι. 50;
Ἀμφοτερικής δολάριος 3.— Ἀγγλίας καὶ Βλευτῶν ἐν γε-
νει τῶν διλλῶν Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάρηνον καὶ Τρίμηνον διαλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩΣ 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΒΟΤΗΣ - ΒΙΕΥΒΟΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν τὴν Δεκεμβρίου, ἀλλὰ αἱ συνδρο-
μοὶ ἀρχίζουν τὴν τὴν οἰουδάποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

·Οδός Εδραίωδου δριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περιόδος Β'. Τόμος 42ος

·Αθῆναι, 12 Ιανουαρίου 1935

Έτος 57ον.—Ἀριθ. 7

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ο ἀγαπημένος του δῆμος πάντα
ἔμενε δι μικρὸς Ζουάν ποὺ ή ἡλικία
του πλησίαζε τῇ δικῇ του περισσό-
τερο ἀπὸ δλων τῶν ἀλλων παιδιών,
μὲ δλο ποὺ ήταν διδ χρόνια μικρό-
τερός του, καὶ ἡ Αὐγούστα, τὸ στερ-
νοπόδι τῆς κυρίας Ντουλετές ποὺ δὲν
μποροῦσε ἀκόμη νὰ περπατήσῃ καλά.

Ο Ντάρλι ήταν δι σύντροφος τοῦ
Ζουάν στὰ παιχνίδια καὶ σὲ λίγα ἔ-
γινε δι σύντροφός του καὶ στὰ μαθή-
ματα. Μᾶ δ Ἰνδὸς μαθητής μὲ τὴν
ἐπιμέλεια καὶ τὴν φιλομάθειά του δὲν
ἄργησε νὰ ξεπεράσῃ τὸν κρεολὸδ μα-
θητὴ ποὺ ήταν Ιδιότροπος, πεισμα-
τάρης, χαῖδεμένος σὲ σημεῖο ἀπερ-
γραπτοῦ, καὶ μὲ λίγα λόγια σωστὸς
τεμπελχανδες. Ποτέ του δὲν εἶχε δι-
θεση νὰ μάθῃ τὰ μαθήματά του καὶ
τὴν ἐποχὴν ποὺ δ Ντάρλι εἶχε μάθει
κιδλας νὰ διαδέξῃ ἀδελαστα, αὐτὸς
μόλις ήξερε νὰ ξεχωρίζῃ τὰ γράμματα
τοῦ ἀλφαβήτου, καὶ μὲ μεγάλη¹
δυσκολία χάραξε μερικὰ δρνιθοσκα-
λίσματα στὴν τριανταφυλλιὰ ἀμμο
ποὺ ήταν στρωμένη σ' ἔνα μεγάλο
δίσκῳ ἔξεπιγμης γι' αὐτὸς τὸ σκοπό,
ἐνώ δ Ντάρλι γέμιζε δλόκληρες κιδ-
λες με καλλιγραφία. Ωστέο διστερα
ἀπὸ λίγον καιρό, ἡ φιλοτέμπλα γιὰ νὰ
μὴ μετέν πιστὸς ἀπὸ τὸ συμμαθητῆ
του, ἔκανεν δ, τι δὲν εἶχαν κάνει ίσα-
με τότε σύτε τὰ χάδια καὶ τὰ παρα-
κάλια τῆς μητέρας του, σύτε τὰ μαλ-
λώματα, καὶ τὰ ἔνθαρρυντικὰ λόγια
τοῦ πατριού του. Γιατὶ δ Ντουλετές
ποὺ ήταν ἔνας ἀνθρώπος πολὺ με-
λετηρὸς κι' ἔργατικὸς καὶ ἔνδιαφε-
ρόταν γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς γυναίκας
του σάν νὰ ήταν δικά του, δὲν ἐν-
νοοῦσε γιὰ τὸ ἀρήσιγ τὸ γίγουν τε-
μπλήδης. Ο μικρὸς λοιπόν στὸ τέ-
λος φιλοτεμήθηκε καὶ ὥρχισε νὰ με-

«— Γιατὶ, δὲν θέλεις νὰ βαφτιστεῖς; οώτησε
ἀ Ντουλετές.»

χε μαθήματα. Τὶ θράτα ποὺ δια-
σκέδαζε αὐτὲς τὶς ὥρες μὲ τὸν
Ντάρλι καὶ μὲ τὸν Καντούρ. Ο μι-
κρὸς ἀλέφας εἶχε μεγαλώσει, ἀλλὰ
δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη στὴν τελεία
διάπτυξη του κι' ἔτοι μποροῦσε νὰ
παιζῃ ἀκόμη μὲ τὰ παιδιά, χωρὶς νὰ
φογεται ἀταράσση τὴν συντροφιά του.
· Αλλωστε δ Καντούρ, διπος καὶ δ
μικρὸς του ἀφέντης, ἔδειχνε ἔξαιρε-
τικὴ ἀντίληψη κι' ἔξυπνά καὶ κα-

πτεται καὶ μᾶς δίκει θαυμάσια νὰ κα-
ταλάβουμε αὐτὲς ποὺ θέλει. · Οταν
καθόμαστε κάτιου στὸ περιβόλι γιὰ
νὰ δειλιγίσουμε, μᾶς δείχνει σ' ὅλους
δι τὸν τοῦ κακοφαγίσταν δι τοῦ
δίναμε κι' αὐτούνοι καμμιδ λιχουδί-
τοα, κι' δι τοῦ δώσουμε λέει «εὐ-
χαριστῶ» ή «κα» ἀλλο ἀκόμα· μὲ
τὴν προσοσκίδα του.

· Ο Καντούρ, ίδιως συγέβαινε πολ-
λές φορὲς νὰ λέτηγ «εὐχαριστῶ», γιατὶ

καθένα από τα παιδιά φιλοτιμόταν ποτέ όταν φέρη κάτι τι να φάγει πότε ένα φρουτό, πότε ένα γλυκό, πότε ένα ζαχαροκάλαρο. Κατ' ακόπης ήταν υπερβολικά λιχούδης—κι' αυτό το έλετσωμα το έχουν διοικηθεί πάντας—έκανε χαρές μεγάλες σε δύο λογάριθμους. Κατ' ακόπης πάντας τον καλείται κι' έγειρε πάντας από το ένα και πάτε από το δύο πλευρό δύο μπόρεσ να περάση από την πόρτα, παρά μανάκια την προβοσκίδα του.

— "Άγνειά σου, Καντούρ! φώναζαν τα μαύρα διαβολάκια ξελιγώμενά στά γέλια μπρός στις απεγγωμένες προσόψεις των έλεφριντα. Γειά σου Καντούρ! Κουράγιο, παλαιγκάρι μου!

ήμερα—πού γι' αύτόν τον καμμένον δέν ήταν διόλου ώραια—άδικα έσκυψε ο Καντούρ το κεφάλι του δύο ποδιά χαμηλά μπορούσε, έδικα λόγισε το πόδια του καὶ γονάτισε κι' έγειρε πρώτα από το ένα και πάτε από το δύο πλευρό δύο μπόρεσ να περάση από την πόρτα, παρά μανάκια την προβοσκίδα του.

— "Άγνειά σου, Καντούρ! φώναζαν τα μαύρα διαβολάκια ξελιγώμενά στά γέλια μπρός στις απεγγωμένες προσόψεις των έλεφριντα.

κέτο λουλούδια καὶ τὸ κουβάλησε θριαμβευτικὰ ὡς τὴν κουζίνα κι' ἔκαε τὸ ἀπόθεσε στὰ πόδια τῆς ἐπληκτης Ἀμάντας.

— "Απὸ ἔκεινη τὴν ημέρα κάθε πρωΐ ἀλέφρας πήγαντας ἀπὸ μόνος του κι' ἔγειρε πρώτα τὸ ένα και πάτε ἀπὸ τὸ δύο πλευρό δύο μπόρεσ να περάσῃ απὸ τὴν πόρτα, παρὰ μανάκια την προβοσκίδα του.

— "Άγνειά σου, Καντούρ! φώναζαν τα μαύρα διαβολάκια ξελιγώμενά στά γέλια μπρός στις απεγγωμένες προσόψεις των έλεφριντα.

ΑΓΡΟΟΠΤΟ

Κάποιος κέρδισε σὲ λαχεῖο ἔνα πολὺ μεγάλο ποσόν. Ἐπειδὴ δύως ήταν καρδιακός, οἱ συγγενεῖς του δέν τολμοῦσαν νὰ τοῦ τὸ πούν, φοβούμενοι μήν ταῦτα πάντα ἀπὸ τὴν ιατρού του. Τέλος ἀποφάσισαν γάναθούς την ἐπικινδύνη αὐτὴν ἀναγγελίαν στὸν οἰκογενειακὸν γιατρό, ποὺ διηνέλαβε πρόθυμα, λέγοντας πώς θὰ τὴν έκουνε μὲ τέτοιο τρόπο, που δικαίωσε τὸν ιατρόν για τὴν προσέταξην.

— "Φίλε μου, ἐν σοῦ ἔπειταν ἔκατον φράγκων στὸ λαχεῖο, τί θάκανες; — Θάγραζα, γιατρέ μου κι' ἀλλα λαχεῖα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσω περισσότερο.

— "Ο, τι κι' ἐλεγεῖ δύνις; Ήταντας μαζί;

— Θαπαιρνα ἔνα ραδιόφωνο.

— Κι' ἐν σοῦ ἔπειταν ἔκατον, διαχρισίες, τριαντάσιες χιλιάδες;

— Θάγραζα ἔνα απίτι.

— "Ψαίσα! Κ' ἐν σοῦ ἔπειτε, φίλε μου, διπότος δριμύδος, ἔνα ἔκατον μύριο χρυσὰ φράγκα;

— "Α, πολλὰ πράγματα θάκανα! Καὶ πρῶτα πρῶτα θὰ σου χάριζα, γιατρέ μου, τὰ μισά. Ω, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου! Χρωστώ τόσα πολλὰ σέγνα, ἀγαπητέ μου για.. .

Ο ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗΣ
Περνώντας ἔκταση μεγάλη.
Κοιλάδες, λόφους καὶ βουνά,
Μὲ τὸ βαρύ σακά τον πάλι.
Ο "Αη-Βασίλης ζεκινή,
Μ' δύλα τῶν γεραστῶν τὰ βάρη
Ξεκούραστος σύν παλληκάρι!"

— Όσα καλά παιδιά δινεικρέζει
Στὸ δρόμο τοὺς γλυκομίλες.. .

— Αὔτος δὲ "Αγιος ἀξέιται".

— Απὸ τοὺς ἄλλους πιὸ πολὺ!

Γιατί, νὰ σᾶς τὸ πῶ συντόμως

Είναι καλὸς καὶ γκαλαντόμος,

Μέσα στὰ σπίτια μας ἀφίνει

Τὴν εὐτυχία στὰ περνά.. .

Πηγές καὶ φρύνα σ' δλους δίνει,

Τὴν φωκάεια πάντα συμπούν.

Κι' εἰν' ἡ γλυκιά πατιά τον φάρ

χρειάζεται καθόλου. Κι' απόδειξη έγώ, πού ένω είμαι τόσο μεγάλος και χοντρός, πιο πολύ κι' από τον κύριο Λέοντα—όντι γι' αυτό πολλοί με παρατηροῦν—τρέφουμε μόνο μὲν χόρτα καὶ καρπούς.

Μιλάντας έτσι, έτοιμαστεν τὸ βραδινὸν τους γεῦμα πλουσιώτατο, γιατὶ πραγματικῶς δὲ κύριον πλοπόταμος εἶχε ἀπ' ὅλο τὰ καλά. Καὶ τρυφερὰ χρωταράκια γιά τὸ Φλώρο, καὶ σπόρους γιά τὸν Ἀρσούρα, καὶ φρούτα γιά δύον. Κάθησαν, ἔφαγαν, ἤπιαν...

(Άκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ Ο ΒΑΝΑΤΟΣ ΚΙ' Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΜΙΑΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Η καμένη ή Ρένα είχε πάθει μία μεγάλη συμφορά αὐτή τὴν χρονιά. Τῆς είχε πεθάνει ἡ ἀγαπημένη τῆς κούκλα. Καὶ μὲν τὶ τραγικὸ θάνατο! Ο πατέρας τῆς πήγε νὰ σηκώσῃ κάποιο βαρύ ἐπιπλο, στὴν κάμαρή της, γιὰ νὰ τοῦ ἀλλάξῃ θέση. Τὸ ἐπιπλο τοῦ ξέψυγε ἀπ' τὰ χέρια του, ἐπεισ ἀπάλιο στὴν κούκλα, ποὺ κοιμόταν στὸ κρεβετάκι της, καὶ τῆς ἐσπασε τὸ κεφαλάκι της. Ή Δροσούλα—ἀπὸ ήταν τὸ δυομά τη; διαπημένης κούκλας—πέθανε. Ἀπὸ τῇ μέρα ἔκεινη ἡ Ρένα δὲν παρηγορήθηκε. Ἀφρος τὰ παγιγίδια της καὶ, σκυρμένη δληγὴ τῇ μέρα ἀπάνω στὴν πεθαμένη τῆς κούκλα, ποὺ τῇ στόλιζε, κάθε πρωΐ, μὲ τὰ ωραίτερα λουλούδια τοῦ κῆπου της, τὴν ἔκλαγις ἀπαργύρητα.

Ζύγωνε ἡ καινούργια Πρωτοχρονία. Η μαρά τῆς καὶ διαπέρας τῆς σκέφτηκαν νὰ τῆς πέρσουν μία μεγάλυτερη καὶ ὀμορφότερη κούκλα, καὶ γὰ τὴν βάλουν κρυφά στὸ κρεβετάκι τῆς πεθαμένης. Ετοι ἡ Ρένα, θανάτουνος, τὸ πρωΐ, καὶ θεριστικε τὴν καινούργια κούκλα στὴ θέση τῆς παλιᾶς—τὸσο ὀμορφότερη μάλιστα—θὰ ξεχύνει τὴν πεθαμένη. Καὶ θὰ παρηγορίταν γιὰ πάντα.

Ἐδγάκαν λοιπόν, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονίας, μόνοι τους, πήγαν στὴ μαγαζιά καὶ ἀγόρασαν τὴν ἀκριβώτερη κούκλα, ποὺ βρήκαν. Τὴν ἔφεραν κρυφά στὸ σπίτι καὶ, τὴν νύχτα, τὴν ἔβαλαν στὸ κρεβετάκι τῆς πεθαμένης. Ἡταν τόσον ωραία, τέρῳ πλούσιον γεύμα, ποὺ ήταν ἀδύνατο—ἔλεγαν—ἄμα τὴν ίδην ἡ Ρένα, νὰ μὴν τὴν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ μὴν ἔχειση τὴν παλιά, ποὺ ήταν τόσο ἀσχημηγή ἡ καλιμένη. Καὶ, ἐπιτέλους, ὡς πότε θάκλαγε τὴν πεθαμένη τῆς ἀγάπης ἡ Ρένα. Οι πεθαμένοι μὲ τοὺς πεθαμένους κι' οἱ ζωντανοὶ μὲ τοὺς ζωντανούς.

Τὸ πρωΐ τοὺς ξύπνησαν τὰ κλάματα τῆς μικρούλας τους. Πήγαν στὴν κάμαρή της νὰ ίδουν τὶ τρέχει, καὶ τὴν βρήκαν στὸ κρεβετάκι της, πεσμένη ἀπάνω στὰ μαξιλάρια, πνιγμέ-

κρυφά τὴν πεθαμένη κούκλα, τῆς γέμισαν μὲ γύρφο τὸ ἀδεια κεφαλί, τῆς διώρθωσαν τὸ κομματιασμένο προσωπάκι της, κρύψαν μὲ τὰ μαλλάκια τῆς τις πληγές της καὶ τὴν ξανθάγαν δίπλα στὸ κρεβετάκι τῆς Ρένας.

Τώρα, τὸ άλλο πρωΐ, τους ξύπνησαν τὰ χαρούμενά γέλια τῆς Ρένας. “Ετρέξαν στὴν κάμαρή της καὶ τὴ βρήκαν νάχη ἀγκαλιασμένη τὴν χραγαστημένη κούκλα της καὶ γὰ τὴν φιλάρη ἀχρόταστα.

— Αναστήθηκε ἡ Δροσούλα μου! Αναστήθηκε ἡ Δροσούλα μου!

Τὴν είχε ἀναστήσει ἡ ἀράπη της.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΒΑΝΑΣ

νη στὰ δάκρυα. Η ωραία, καινούργια κούκλα ήταν πεταγμένη σὲ μία γωνιά.

— Θέλω τὴ Δροσούλα μου... ἐκλαγεὶς μὲ ἀναφυλλητὰ ἡ Ρένα. Μος πήραν τὴ Δροσούλα μου. Θέλω τὴ Δροσούλα μου!

— Η μητέρα της ἔσκυψε καὶ τὴν πήρε στὴν ἀγκαλιά της.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠὸ ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΝΕΜΟΥΣ

2. Ο ΛΕΒΑΝΤΕΣ ΛΕΞΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

— Χά! Χά! Χά!

— Ακούσεις ἡ Εδώ μιὰ φωνή, ἐκεῖ ποὺ ἔπαιξε μὲ τὸ καραβάκι τῆς στὸν ποταμὸ καὶ τὴν ἀλληγορίαν της μητρός καὶ τὴν θάλασσαν;

— Επῆγε καὶ τὴ σήκωσε ἀπὸ τὸ πάτωμα, ποὺ ήταν πεταμένη καὶ πάσχοισε νὰ τῆς τὴ βάλη στὴν ἀγκαλιά τῆς χόρης της.

— Κύτταξε τὴν τὶ δημόρη, ποὺ είγαι, καὶ τὶ καλὴ καὶ πῆπε σου χαμογελάει.

— Η Ρένα τὴν ἐσπρωξε μακριά της, καὶ γύρισε τὸ προσωπάκι της ἀπὸ τὴν ἀλληγορίαν της, τὰ πάνια τους δεμένα καὶ στράγγιξε τὰ πάνια του.

— Εγώ θὰ στὸ στεγνώσω, ἀκούστηκε πάλι ἡ ίδια φωνή. “Ἄσσ με μένα.

— Καὶ κεῖ ποὺ ἡ Εδώ κρατοῦσε τὸ καραβάκι στὰ χέρια της, τὰ πάνια τους δεμένα καὶ τὴν θάλασσαν;

— Ολα τὰ δέντρα γύρω τραντάχτηκαν ἀπὸ τὸ γέλιο, κι' ἡ κατέμένη ἡ Εδώ παρὰ λίγο νὰ πέσῃ κάτω.

— Βέδαια θὰ ξέρης, «Νίκη» μου, είπε μιλώντας δυνατά καὶ μὲ κάποιο ασκασμό στὴ φωνή της, τὴν παρομία ποὺ λέει:

— Λεβάντες δὲν φάση καὶ θές τὴν ίδια σου, Στὸ σπίτι σου κρύψου, καὶ στὴ γιαγιά σου.

— Ολος δέρσος τὴν ξέρει. Κι' δέρμα θὰ λένε: δεις στὸν δένεμο, τὸ Λεβάντες έγρουσε· ξέρεις;

— Είναι δέρσος τὸ δερτερός, δέρνεις τὸ δέρμας τους ποδιές γιὰ σένα κι' ἀκόμα καὶ μὲ μικρή γιὰ τὴν κούκλα σου.

— Αρκα λοιπόν, εδώ τοῦτο τὸ κομμάτι έύλο γάλη μέσον στὸ βούρκο, καταλαβαίνεις πώς μου ήταν ἐντελῶς δέρνεται—έλεγαν σὲ τὴν παλιά, ποὺ ήταν τόσο παρηγόρητη ἡ μικρούλα. Εσκύψεις δέρνεται τὴν κούκλα σου.

— Μά που θὰ πάγι αὐτή ἡ δουλειά είπε δικαίωνος διαπέρας της στὴ γυναικα του. Όλο τὸ χρόνο θὰ καλίγη ἡ Ρένα ἀπάνω στὴν πεθαμένη τῆς κούκλα; Θὲ δέρρωστηση τὸ παϊδί.

— Αν μπορούσαμε νὰ τὴν ἀναστήσουμε... τοῦ εἴπ' έκεινη.

— Καὶ προσπάθησαν νὰ τὴν ἀναστήσουμε.

— Οταν κοιμήθηκε ἡ Ρένα, πήραν

φωνή φώναζε πλάτι στὸ αὐτιά της:

— Δὲν πρέπει νὰ θυμώνης, ξέρεις. Εγώ δὲν είμαι κακός. Μοιράζω στοὺς ἀνθρώπους συγάχια καὶ ρευματισμούς, μὲ διεργατικούς μακριά ἀπὸ τὴ χώρα σου πλήθης ἀκαθαρσίες. Εγώ τρυπώνω μέσα στὶς σκονισμένες κλειδαρότρυπες καὶ κάτου ἀπὸ τὶς κλεισμένες πόρτες τῶν κλεισμένων σπιτιών. Νέερες πώς σφυρίζω, σὰν βλέπω ἀράχνες καὶ μικρόδια γάλης καὶ κρέμονται ὅπως καὶ κεῖται! Μά δὲς τὸ ἄφησουμε αὐτὰ κατὰ μέρος. Δὲ μοῦ λέσ, σ' ἀρέσεις ἡ κανέλλα καὶ ἡ ζάχαρη κι' οἱ μπανάνες—δὲν σου τρέχουν τὰ σάλια γιὰ μπανάνες, εἰς τὸ μιρούδιος ὅ καφες καὶ τὸ ζεστὸ τὸ τοστό καὶ τὰ γλυκά ἀπὸ ρύζι, καὶ τὸ σαγό καὶ τὸ γλυκό τελιτζέρειος μεταξιώτες καλτούς γιὰ τὰ φορεμάτακια τῆς κούκλας καὶ οἱ βαρεῖς γιὰ νὰ βάφησε τὰ φορεμάτα σου κόκκινα καὶ γαλάζια; Σ' ἀρέσουν; Εἰς τὸ μιρούδιον τοῦ πατέρα μου θαμώνεις. Αν δὲν ήταν η πατρίδα μου, δὲ θάχες τιποτά ἀπὸ διάλεκτον στὰ πόδια, διταν τους ξέκανες καὶ τὰ σύνα, τὸ δέρμα, δὲν μπορεῖς νὰ τὰ χαράσεις. Δὲν ξέβεις λαπτόν νὰ σου μιλήσω γιὰ τὴν Τουρκία.

— Μένω μέσα στὶς ζουγκλες! Γιὰ σκέφου! Καὶ ποὺ συχνά δακτύλιοι περιπάτως καλτούς γιὰ τὸ περίπατο καὶ τὸ βασιλάκι γιὰ τὰ φορεμάτακια τῆς κούκλας καὶ οἱ βαρεῖς γιὰ νὰ βάφησε τὰ φορεμάτα σου κόκκινα. Δὲ δέρσουμε αὐτὰ τὰ λιοντάρια; Δὲ σ' ἀρέσουμε οἱ μεταξιώτες καλτούς γιὰ τὰ λιοντάρια; Δὲ σαγός γιὰ τὰ λιοντάρια; Δὲ στράγγιξε τὰ πάνια του.

— Δὲν πειράζει, «Νίκη» μου. Γρήγορα θὰ στεγνώσῃ πάλι στὸ καραβάκι της.

— Νίκη! Νὰ δυομά μὲ φορὰ γιὰ καράδι, ποὺ τὸ βάγουν μάλιστα καὶ πλάκι στὸ δέρματά της, η ίδια φωνή. Ασσ με μένα.

— Καὶ κεῖ ποὺ ἡ Εδώ κρατοῦσε τὸ καραβάκι στὰ χέρια της, τὰ πάνια τους δεμένα καὶ τὴν θάλασσαν.

— Ολα τὰ δέντρα γύρω τραντάχτηκαν ἀπὸ τὸ γέλιο, κι' ἡ κατέμένη ἡ Εδώ παρὰ λίγο νὰ πέσῃ κάτω.

— Βέδαια θὰ ξέρης, «Νίκη» μου, είπε μιλώντας δυνατά καὶ μὲ κάποιο ασκασμό στὴ φωνή της, τὴν παρομία ποὺ λέει:

— Λεβάντες δὲν φάση καὶ θές τὴν ίδια σου, Στὸ σπίτι σου κρύψου, καὶ στὴ γιαγιά σου.

— Ολος δέρσος τὴν ξέρει. Κι' δέρμα θὰ λένε: δεις στὸν δένεμο, τὸ Λεβάντες έγρουσε· ξέρεις;

— Είναι δέρσος τὸ δερτερός, δέρνεις τὸ δέρμας τους ποδιές γιὰ σένα κι' ἀκόμα καὶ μὲ μικρή γιὰ τὴν κούκλα σου.

— Αρκα λοιπόν, εδώ τοῦτο τὸ κομμάτι έύλο γάλη μέσον στὸ βούρκο, καταλαβαίνεις πώς μου ήταν ἐντελῶς δέρνεται—έλεγαν σὲ τὴν παλιά, ποὺ ήταν τόσο παρηγόρητη ἡ μικρούλα.

— Βλέπω, έχεις δρεῖν γιὰ μαλώματα, είπε δέρσος καλόκαρδα, Θέλεις είπεις τὸ πατέρας της Κίνα;

— Εδώ έγραψε προσεχτικά τὸ γέλιο της Κ

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —
Ο Γκύ ούτε κάνει έβαζε μὲ τὸ νοῦ
του πόσο θὰ τὸν ἀπασχολοῦσε αὐτὸ^ν
τὸ ζήτημα ἔκεινο τὸ πρωΐνο. Καὶ
ἀκόμη λιγότερο φανταζόταν, πόσο^ν
ἀκριβά θμέλει γὰ πληρώσῃ τὴν προ-
θυμία ποὺ έδειχνε τώρα γιὰ νὰ βοη-
θήσῃ τὸν φίλο του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.
Τὸ μυστηριώδες γράμμα

Γιὰ νὰ διάξῃ τὰ σύννεφα
ποὺ ἔδειπε ἀκόμη μαζεμ-
μένα στὸ μέτωπο τοῦ ξα-
δέλφου της, ή Μαρία-Ρόζα
πρότεινε θστέρα αὐτὸ λίγο :

— Μοδ φαίνεται Γκύ, πώς
δ' Αμωρδ σὲ περιμένει στὸ
σαλόνι γιὰ νὰ κρεμάσετε τὶς
κουρτίνες καὶ νὰ βάλετε καὶ
τὶς γιρλάνδες γιὰ τὴν ἀπο-
φινή γιορτῆς.

— Τρέχω τώρα ἀμέσως,
είπε δ' Γκύ. . . "Α, τί ξε-
χασμένος ποὺ είμαι." Αφη-
σα ἐπάνω στὸ γραφεῖο μου
εἶναι μικρὸ σχέδιο ποὺ έκανε
ἡ Λίλιαν καὶ ποὺ δείχνει
πώς θὰ κάνουμε τὴ σκηνο-
θεσία. Πρέπει νὰ τρέξω νὰ
τὸ φέρω. Κι' δ' Αμωρδ ποὺ
μὲ περιμένει τώρα γιὰ !

— Γκύ, ἀν θέλῃς τρέχω
ἔγινε νὰ τοῦ φέρω τὸ σχέδιο.

Γοργή σὰν διστραπή ἀνέ-
βηκε τὴ σκάλα καὶ μπήκε
στὸ γραφεῖο τοῦ ξαδέλφου
της. Γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθη-
κε ἀμήχανη. Πώς νὰ βρῇ
εἶναι δούμαντο χαρτάκι μέσα
σὲ τῶσα ἀλλα χαρτά ; Μὲ
μεγάλη προσοχὴ ἀρχισε νὰ
παραμερίζῃ καὶ νὰ σηκώνῃ
τὰ σχέδια καὶ τὰ βιβλία του
Γκύ καὶ στὸ τέλος ἀποφάσι-
σε νὰ ἀνοίξῃ τὸν χαρτοφύ-
λακά του.

"Έξαφνα τινάχτηκε. Ε-
πάνω στὸν χαρτοφύλακα ή-
ταν βαλμένο, σὲ θέση ποὺ
νὰ φαίνεται ἀμέσως, εἶναι
γράμμα σφραγισμένο, μὲ τὴν
ἐπιγραφή :

Κύριεν Ιηνὲ Ναβάιγ

Τὸ γράμμα αὐτὸ κάποιος
βέβαια τὸ εἶχε φέρει ἔκει
πρὶν αὐτὸ λίγη γρατε, η μᾶ-
λλον τὸ εἶχε γράψει ἐπάνω
σ' αὐτὸ τὸ ἔδιο τὸ γραφεῖο,
γιατὶ τὸ μελάνι τῆς ἐπιγρα-
φῆς δεῦ εἶχε ἀκόμα στε-
γνώσει.

Μικρὸς "Ολλανδέζες μὲ τὴν ἐθνικὴ τοὺς φορεσιά.

λινη σκάλα καὶ κάρφωνε τὴν κουρ-
τίνα βοηθούμενος αὐτὸ τὸν Αμωρδ.
— Νὰ γιὰ ίδεις ! φώναξε εύθυνα
ἡ Μαρία-Ρόζα, τευτώνοντας τὸ χέρι
της γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ δύο χαρ-
τιά. Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς διὶ δὲν κά-
νω καλά τὶς παραγγελίες. Μ' ἔστε-
λες νὰ σου φέρω ἔνα χαρτὶ κι' ἔγιν-
σου φέρνω δύο.

— Ο Γκύ δινοίξει τὸ φάκελλο καὶ διά-
βασε γοργά τὸ γράμμα ποὺ ήταν
μέσα.

"Ηταν ἀλήθεια η ἔτοι τῆς φάγη-
κε; Καθὼς κοιτάζει η Μαρία-Ρόζα
τὸν ξαδέλφο της, τὸν εἶδε
Εαφνικὰ νὰ χλωμάζῃ.

— Τὶ συμβαίνει; ρώτη-
σε θελά της.

— Τίποτε, τίποτε, μιὰ
φάρσα δίχως ἄλλο, ἔνα παι-
χνίδιο ποὺ θέλει νὰ μοι ποι-
έῃ κάποιος αὐτὸ σᾶς.

Η φωνὴ τοῦ Γκύ ήταν
ἐντελῶς ήρεμη κι' η Μαρία-Ρόζα
δὲν κατάλαβε πόση
προσπάθεια κριθεῖται πίσω
αὐτὴ τὴ φαινομενικὴ
φυχαριμία.

Έξαφνα δ' Γκύ είπε :

— Πρέπει νὰ σᾶς ἀφή-
σω. Ξέχασα πώς τώρα τὸ
πρωὶ ἔχω νὰ κάνω μιὰ βια-
στικὴ δουλειά. "Ως ποὺ ναρ-
θω μηνί ξεχάσης, Μαρία-
Ρόζα, γιὰ πᾶς νὰ κάψῃς λου-
λούδια γιὰ τὸ τραπέζι. Όρ-
τανσίες νὰ κόψῃς.

— Τὸ ξέρεις πολὺ καλά
πώς κάθε πρωὶ πάω καὶ κά-
δω μόνη μου τὰ λουλούδια
γιὰ τὸ τραπέζι. Πώς σου ήρ-
θε νὰ μοι τὸ πῆς τώρα; "Άς
είναι, ἀφοῦ τὸ θέλεις, θὰ
κόψω δρτανσίες.

— Στὴ βάση τῆς μεγά-
λης σκάλας είναι τὰ πιὸ ώ-
ρατα λουλούδια, "Άπ' έκει
τὰ κόδεις δὲν εἶν' έται;

— Κοι βέβαια, ἀφοῦ έκει
είγαι τὸ πιὸ ώρατα. Μὰ τὶ^ν
διστείος ποὺ είσαι σήμερα.
Τὶ σ' ἔπιασε μὲ τὶς ὄρταν-
σίες;

— Θέλω νὰ είναι πολὺ^ν
ώρατα στολισμένο τὸ τρα-
πέζι γιατὶ είναι η γιορτὴ^ν
τῆς γιαγιάς. "Ά, κι' ἀκου-
σε: Μόνον τριανταφυλλιές
δρτανσίες θὰ κόψῃς, ἀκούς;
"Όχι γαλάζιες, καθόλου.

— Καλέ Γκύ, τρελλάθη-
κες;

— Κατάλαβες τὶ σου εἰ-
πα, ξαδέλφούλα μου;

— Ναι, τόρανε, κατά-

λαβά. Θὰ σου κόψω μόνο τριαντα-
φυλλιές δρτανσίες. Δὲν τοξερά δημιού-
ρος πάς τ' ἀγαπᾶς τὸσο τὰ λουλούδια.
"Έτοι ποὺ τὰ λέσ, θὰ νόμιζε κανεὶς
πώς πρόκειται νὰ γίνη καρμιά με-
γάλη συμφορά δὲν κόψω γαλάζιες κι'
δχι τριανταφυλλιές δρτανσίες.

Δίχως νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, δ' Γκύ κα-
τέβηκε τὴ σκάλα καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν
κάμαρα. Η Μαρία-Ρόζα τὸν εἶδε ἀπὸ
τὸ παράθυρο νὰ βγάλη ἀπὸ τὴ με-
γάλη πόρτα τοῦ πύργου, νὰ βγάλῃ
τὸ ποδήλατό του ἀπὸ τὸ γκαράς καὶ
νὰ κατέβαγε τὸ δρόμο ποὺ δηγ-
γόστε πρὸς τὴν έξοδο τοῦ πάρκου.

— Αμωρδ, μισ φαί-
νεται πώς δ' Γκύ δὲν εί-
ναι στὰ καλά του μ' αὐ-
τὰ ποὺ λέει γιὰ τὶς δρ-
τανσίες, είπε η Μαρία-
Ρόζα.

Μέσα της δημιού, ἐπει
δὴ ήταν ἔξυπνη καὶ
παρατηρητική, ἔγνωσ-
θε ἀμυδρὰ πώς η ίδιο-
τροπία αὐτὴ τοῦ Γκύ,
ποὺ ήταν πάντοτε τὸσο
λογικός καὶ ισορροπη-
μένος, ήταν κάπως πα-
ράδοξη... σὲ ἀνησυχη-
στικό σημεῖο μάλιστα.
"Ἐπειδὴ δημιού τίποτε δὲν
έρχοται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ
τὶς υποψίες της, ἀποφά-
σισε νὰ μὴ σκέπτεται
πιὸ αὐτὸ τὸ πρόγραμμα.

Τὶ θάλεγε ἀνέδειπε
αὐτὸ ποὺ έκανε ἔκεινη
τὴν γρατε, δ' Γκύ; Μόλις
βρέθηκε σὲ ἀρκετὴ ἀ-
πόσταση ἀπὸ τὸν πύργο
ώστε νὰ μὴ φαίνεται,
σταμάτησε τὸ ποδήλατό
του καὶ ξαναδιάδει τὸ
λαχανικό μιὰ φορά, μὲ μεγά-
λη προσοχὴ, τὸ περίφη-
μο ἔκειγο γράμμα ποὺ

«Ηλίθε εἶναι μικρὸς ἀγγελιαφόρος γιὰ νὰ τοὺς πῆ πλοιούς δὲν
ηταν μαζεμένος στὴ σάλλα. . .

φυλλιές, τότε θὰ σημαίνῃ: "Άρνούμαι.
"Αν η ἀπάντηση είναι καταφατική,
τότε θὰ σᾶς εἰδοποιήσουμε δταν πρέ-
πη γιὰ νὰ κανούνεσμε αὐτὴ τὴ μι-
κρή διπθέση». . .

— Γιὰ στάσου, ἔκανε. Μήπως δ-
νειρέωμα;

— Κατ' γένος, ἀφοῦ έκει
είγαι τὸ πιὸ ώρατα, καὶ τώρα
διστείος ποὺ είσαι σήμερα.
Τὶ σ' ἔπιασε μὲ τὶς ὄρταν-
σίες του;

— Θέλω νὰ είναι πολὺ^ν
ώρατα στολισμένο τὸ τρα-
πέζι γιατὶ είναι η γιορτὴ^ν
τῆς γιαγιάς. "Ά, κι' ἀκου-
σε: Μόνον τριανταφυλλιές
δρτανσίες θὰ κόψῃς, ἀκούς;
"Όχι γαλάζιες, καθόλου.

— Γιὰ στάσου, ἔκανε. Μήπως δ-

νειρέωμα;

— Κατάλαβες τὶ σου εἰ-
πα, ξαδέλφούλα μου;

— Ναι, τόρανε, κατά-

λάστε τὸ υπόμνημα μὲ τὴν περι-
γραφὴ ἀπὸ τὸ μηχάνημα ποὺ ἀνα-
καλύφατε.

»Φυσικὰ δὲν μπορώ νὰ σᾶς ζητή-
ω νὰ μοι ἀπαντήσετε ἀπ' εὐθείας.
Προτιμώτερο είναι νὰ διαλέξουμε ένα
σύνθημα ποὺ θὰ μην κινητήσῃ καρμιά
διποθεία.

Δίχως νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, δ' Γκύ
κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν
κάμαρα. Η Μαρία-Ρόζα τὸν εἶδε ἀπὸ
τὸ παράθυρο νὰ βγάλη περιθώριο
καὶ κατέβαγε τὸ δρόμο ποὺ δηγ-
γόστε πρὸς τὴν έξοδο τοῦ πάρκου.

— Αμωρδ, μισ φαί-

νεται πώς δ' Γκύ δὲν εί-

ναι στὴ μέρα της πού

περιθώριο νὰ

βγάλη περιθώριο

καὶ κατέβαγε τὸ δρόμο

ποὺ δηγγόστε πρὸς τὴν έξοδο

τοῦ πάρκου.

— Αμωρδ, μισ φαί-

νεται πώς δ' Γκύ δὲν εί-

ναι στὴ μέρα της πού

περιθώριο νὰ

βγάλη περιθώριο

καὶ κατέβαγε τὸ δρόμο

ποὺ δηγγόστε πρὸς τὴν έξοδο

τοῦ πάρκου.

— Αμωρδ, μισ φαί-

την δέκατολονθόσσες τὸ δρόμο του ὡς τὴν παραλία, διονύσης τὸ χέρια του μπρὸς στὴ θάλασσα γιὰ γὰ φύγῃ ή ἀρρώστεια: Μακρούνα, πολὺ μακρούνα.

“Εἶπεται θυμῷμαι ἔνα χειρώνα ποὺ ἔκανε τρομερὸ κρόνο, ἐμαῦτα πώς διπάρκω-Στάθη ἦταν ἀρρώστος. Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε, ὅταν ἔνα πρωτεῖνον ἵπποντας εἶδα τὴν μαρμάρη καὶ τὸ μπαμπλά μὲ κοκκινισμένη μάτια. Ράντησα τὴν Κρυστάλλω-τὴν ὑπέρστρια — καὶ μοὺ εἶπε πῶς ὁ μπάρκωντα-Στάθης καίθινε. Μιὰ μελαγχολία κύρισε μονομάς μέσα μου, ποὺ γρήγορα ὅμως χάθηκε, μόλις ἀνοίγοντας τὸ παραδύνυρο εἶδα πώς δὲ γέρο-χειρῶντας εἶχε στράσσει στὴν φύση τὰ κατάλευκα γένια του.

“Η μαρμάρη δὲν μ' ἀφήνει νὰ βγάλω εἴσω γιὰ νὰ μήν μηδώσω μ' ἔτσι ὅλη τὴν μέρα τὴν πέφεσα στὸ παραδύνυρο χαζεύοντας. Κατὰ τὸ ἀπομετρήμα τοῦ οἰκουμένης καὶ φαλμάρων. Τρέχω στὴν ἀλλή καμάρα καὶ βλέπω τὴν νεαρική πορπή νὰ περνᾷ τὸν κατάλευκα ἀπὸ τὸ χιονίσιο κῆπο καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν διώληρον. Καὶ τὸ χιόνι ἔπειτε... Η φύση λέει καὶ λυπήθηκε μ' αὐτῇ γιὰ τὸ χαρό του καὶ τενύδην διάλεκτον τὰ κάταπορα σάβανα. Καὶ ἔτσι ἔφρυγε, μπάρκωντος Στάθη... “Εφέγεις, πήγες καὶ σὺ «Μακρούνα, πολὺ μακρούνα». Τώρα πιὰ δὲν δὲν ώροφος διλορόναχος τὶς κρόδες βραδιών τοῦ κειρώνα στὴν κατάλευκη κάμαρα σου, καὶ οὐδὲ δὲ σκορπάς τοὺς ἀνεβάντελητους μού θησαυροὺς τῆς στοργῆς του, γυρεύοντας λίγη μαργάτη, λιγό περίσσεια σύγχημα τὴν διασκέδασή του, γιατὶ τούφνανται δὲν τὰ ποτέρια τοῦ ποντικοῦ διατέλεσαν ἀπὸ τὸν πάνθητον καὶ διατάξανται πρὸς τὸν πάνθητον καὶ τὸν πάνθητον τὸν πάνθητον τοῦ ποντικοῦ. Καὶ τὸ χιόνι ἔπειτε... Η φύση λέει καὶ λυπήθηκε μ' αὐτῇ γιὰ τὸ χαρό του καὶ τενύδην διάλεκτον τὰ κάταπορα σάβανα. Καὶ ἔτσι ἔφρυγε, μπάρκωντος Στάθη... “Εφέγεις, πήγες καὶ σὺ «Μακρούνα, πολὺ μακρούνα».

Τώρα πιὰ δὲν δὲν ώροφος διλορόναχος τὶς κρόδες βραδιών τοῦ κειρώνα στὴν κατάλευκη κάμαρα σου, καὶ οὐδὲ δὲ σκορπάς τοὺς ἀνεβάντελητους μού θησαυρούς τῆς στοργῆς του, γυρεύοντας λίγη μαργάτη, λιγό περίσσεια σύγχημα τὴν διασκέδασή του, γιατὶ τούφνανται δὲν τὰ ποτέρια τοῦ ποντικοῦ διατέλεσαν ἀπὸ τὸν πάνθητον καὶ διατάξανται πρὸς τὸν πάνθητον τοῦ ποντικοῦ. Καὶ τὸ χιόνι ἔπειτε... Η φύση λέει καὶ λυπήθηκε μ' αὐτῇ γιὰ τὸ χαρό του καὶ τενύδην διάλεκτον τὰ κάταπορα σάβανα. Καὶ ἔτσι ἔφρυγε, μπάρκωντος Στάθη... “Εφέγεις, πήγες καὶ σὺ «Μακρούνα, πολὺ μακρούνα».

Μακρόν, φτωχὸς μπάρκων-Στάθη, νὰ βρήκες αὐτούν ψηλά ὅλες τὶς εὐτυχίες, ἀφοῦ στὰ στερνά σου τὰ χρονία τὶς δι-χασες δεδού κατέως στὴν γῆ... Ταξιδιώτης

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΑΚΙ ΜΟΥ

“Εχω μὲ διγών σα περιβολάκι Που τὸ φυτέων μοναχή Και μὲ χαρά καὶ μὲ λαχτάρα Προσιμένω τὸ μάνδο που θὰ βγῆ

Κάθες βραδάκι μὲ δροσάτο Άπο τὴν βρέθη μας νερό Θὲ γὰ ποτσιών εὸ λουλούδι Γιὰ γάρηγη ἀκόμα πιὸ καλό. Πατησιώτικο Τριαντάφυλλο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

“Ο Τάκης καὶ δὲν Νίκος μπαίνουν στὸ τρέμα. Ο Τάκης κιάνει θέση στὰ πλούτια καθίσματα.

— Καλέ, γιατὶ δὲν πᾶμε νὸν κάτσουμε προστάτη, διαμαρτύρεται τὸ Τάκης, ποὺ δὲν φτάσουμε καὶ γηγενώτερα;

Νίκολαος Π. Θεοδώρου

Δεν πιαίνα στὸν ωλὴ τοῦ σχολείου συζητοῦν γιὰ τὸ ἀπόμενο μάτημα.

— Τὶ θαντὸν ὁ Κολάμφος; φυτεύει τὸ έγκα.

— Μά, κινένα πουλί πιστεύω, λέει τὸ ὄλλο.

— Μά, πῶς σους ἥρθε αὐτὴ η ίδεα;

— Μά δὲν ἀκούσεις τὸν φρέσες φρέσες νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ αὐγὸν τοῦ Κολάμφου;

Χιονομέρος Εἰλικόν

Τὸ σχόλιον τοῦ καθήκοντος τὸν καλὸν αὐτοδομητοῦ εἶναι η ἔντασης ἡ ἀναγενέσσεις τῆς συνθετικῆς του

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙ- ΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΜΙ- ΚΡΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προτιγούμενο)

Στὴ Μισιόνη Τάξη ξέπλιν μέρος μόνον πέντε παιδιά, ἀλλὰ καὶ τὰ δικά τους διηγήματα παρουσιάζουν τὰ ίδια εἰλικρίατα μὲ τὸ Μεγάλης Τάξης. Ο «διπλός κόπος» διφεύλεται τὶς περισσότερες φρέσες σὲ ἀφορημένα ή σὲ λησμονία καὶ δχι σὲ τὸ μέρος μόνον τοῦ πατέρος.

Τὸ διηγηματάκι τοῦ «Ἀρφού τοῦ Τεύλου» παρουσιάζει καὶ ποιητικά ποὺ ἔκτιζαν σπιτάκια μὲ λάσπη καὶ τοὺς γηρεμένους ταῖς πορπήταις τὸν πάνθητον καὶ τὰ ξανάκτηταν ἀπὸ τὴν πορπήταις τοῦ πατέρος. Καὶ τὸ χιόνι καὶ τὸ διευθύνεται πρὸς τὸ περιθέριο. Καὶ τὸ χιόνι ἔπειτε... Η φύση λέει καὶ λυπήθηκε μ' αὐτῇ γιὰ τὸ πατέρον τοῦ πατέρος.

— Βοήθεια σὲ λίγα πόλει μὲ μαμά.

— Κάνε γηγόρα, παιδί μου. Νά, τὸ κλειδί τοῦ σπιτιοῦ, καὶ πρόσεχε μὴ κάνης καρμάλη ζημιά καὶ μὴν ἀργήσῃς.

— Αφήστε τοῦ έπινον στὸ πάτητον, εἶτα καὶ μείνατε ησυχή. Σάν νὰ πάτε σεῖς ή ίδια.

— Εκάνα σιγά-σιγά τὴν τοναλέττα μου Σὲ λιγάκι φωνά:

— Γιαγκό, ἀκόμα; Τὸ τραίνο σφύριξε. Χτύπησε γιὰ εἰσιτήρια.

— Μή σε μέλει διὰ προφθάσσω ἔγω τὸ αὐτό τὸ διδάστημα τὸ τραίνον ήρθε. Τρέχω καὶ μάλις προφθάσσω νὰ μάς. Μόλις δροσίζεις τὸ πάτητον, εἶτα εἶχες τὸ περιθέριο τοῦ πατέρος.

— Όλα τὰ δυσάρεστα επικαλόυμενα μοῦ πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ καὶ μοῦ ἤρθαν δροκόντα μάτια.

Μόλις φθάνω στὴν Πάτρα, τρέχω γιὰ αὐτοκίνητο. Άλλη πληρωμή. Γιούτσα πάλι εἶναι. Μαλάκιατα μὲ μαμά γιὰ τὴν πάροδο μου!

— Αχ! Γιαγκό, άφουλος δὲν νοῦς, διπλὸς δὲν πόπος. Πάντα ὁ ίδιος θάσαι, καὶ σιγάρι μὲ δροσάτο

Παίρνω τὸ κλειδί. Περιμένω τὸ έλλον τραίνο. Πέντε η ώρα. “Ερχεται, φεύγω. Φθάνω στὸ πάτητον, εἶτα εἶχες τὸ πάτητον τοῦ πατέρος.

— Είχα κάποια ἀλλοία σάν την θύσια. Λυπήστηκα ποὺ δέντησαν τὸ γάντια μου, χάρηκε δύμως ποὺ δικά μου καὶ μάρτυρες νὰ περάσουν τὸν πάτητον τοῦ πατέρος. Καὶ προσέβατε: «Θά φαντάζεσαι βέβαια τὴ χαρά μου, μα καὶ τοις πατέρων μου» γιατὶ εἶχες τὸ πατέρων τοῦ πατέρος μου.

— Είχα κάποια ἀλλοία σάν την θύσια. Λυπήστηκα ποὺ δέντησαν τὸ γάντια μου, χάρηκε δύμως ποὺ δικά μου καὶ μάρτυρες νὰ περάσουν τὸν πάτητον τοῦ πατέρος. Καὶ προσέβατε: «Θά φαντάζεσαι βέβαια τὴ χαρά μου, μα καὶ τοις πατέρων μου» γιατὶ εἶχες τὸ πατέρων τοῦ πατέρος μου.

— Είχα κάποια ἀλλοία σάν την θύσια. Λυπήστηκα ποὺ δέντησαν τὸ γάντια μου, χάρηκε δύμως ποὺ δικά μου καὶ μάρτυρες νὰ περάσουν τὸν πάτητον τοῦ πατέρος. Καὶ προσέβατε: «Θά φαντάζεσαι βέβαια τὴ χαρά μου, μα καὶ τοις πατέρων μου» γιατὶ εἶχες τὸ πατέρων τοῦ πατέρος μου.

— Είχα κάποια ἀλλοία σάν την θύσια. Λυπήστηκα ποὺ δέντησαν τὸ γάντια μου, χάρηκε δύμως ποὺ δικά μου καὶ μάρτυρες νὰ περάσουν τὸν πάτητον τοῦ πατέρος. Καὶ προσέβατε: «Θά φαντάζεσαι βέβαια τὴ χαρά μου, μα καὶ τοις πατέρων μου» γιατὶ εἶχες τὸ πατέρων τοῦ πατέρος μου.

— Είχα κάποια ἀλλοία σάν την θύσια. Λυπήστηκα ποὺ δέντησαν τὸ γάντια μου, χάρηκε δύμως ποὺ δικά μου καὶ μάρτυρες νὰ περάσουν τὸν πάτητον τοῦ πατέρος. Καὶ προσέβατε: «Θά φαντάζεσαι βέβαια τὴ χαρά μου, μα καὶ τοις πατέρων μου» γιατὶ εἶχες τὸ πατέρων τοῦ πατέρος μου.

— Είχα κάποια ἀλλοία σάν την θύσια. Λυπήστηκα ποὺ δέντησαν τὸ γάντια μου, χάρηκε δύμως ποὺ δικά μου καὶ μάρτυρες νὰ περάσουν τὸν πάτητον τοῦ πατέρος. Καὶ προσέβατε: «Θά φαντάζεσαι βέβαια τὴ χαρά μου, μα καὶ τοις πατέρων μου» γιατὶ εἶχες τὸ πατέρων τοῦ πατέρος μου.

— Είχα κάποια ἀλλοία σάν την θύσια. Λυπήστηκα ποὺ δέντησαν τὸ γάντια μου, χάρηκε δύμως ποὺ δικά μου καὶ μάρτυρες νὰ περάσουν τὸν πάτητον τοῦ πατέρος. Καὶ προσέβατε: «Θά φαντάζεσαι βέβαια τὴ χαρά μου, μα καὶ τοις πατέρων μου» γιατὶ εἶχες τὸ πατέρων τοῦ πατέρος μου.

— Είχα κάποια ἀλλοία σάν την θύσια. Λυπήστηκα ποὺ δέντησαν τὸ γάντια μου, χάρηκε δύμως ποὺ δικά μου καὶ μάρτυρες νὰ περάσουν τὸν πάτητον τοῦ πατέρος. Καὶ προσέβατε: «Θά φαντάζεσαι βέβαια τὴ χαρά μου, μα καὶ τοις πατέρων μου» γιατὶ εἶχες τὸ πατέρων τοῦ πατέρος μου.

— Είχα κάποια ἀλλοία σάν την θύσια. Λυπήστηκα ποὺ δέντησαν τὸ γάντια μου, χάρηκε δύμως ποὺ δικά μου καὶ μάρτυρες νὰ περάσουν τὸν πάτητον τοῦ πατέρος. Καὶ προσέβατε: «Θά φαντάζεσαι βέβαια τὴ χαρά μου, μα καὶ τοις πατέρων μου» γιατὶ εἶχες τὸ πατέρων τοῦ πατέρος μου.

— Είχα κάποια ἀλλοία σάν την θύσια. Λυπήστηκα ποὺ δέντησαν τὸ γάντια μου, χάρηκε δύμως ποὺ

Η Διάπλασις σκοπάζεται τούς φίλους της: Σαλωνίτεσσαν (δ. κ. Επινόπολος ἔλαβε τό δώρα τα γράμμα ποδ τοῦ Εγραφες ἔμα διάδοσες τὴν «Ἀδελφούλα» του, καὶ οὐ εὐχαριστεῖ πολὺ) Ἀριστομένης Κοντογούρης (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ δλα) Πρεγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων (κι δὴ δὲν καταλάβει τίποτα ἀπ' αὐτή τὰ γαλλικά καὶ τι γ' ἀπαντήσῃς, σὲ ποιόν, ἀφοῦ εἶναι ἀνόνυμα;) Μίνια Γιαννακόπουλον (χαίρω πολὺ 'Οδηγήν ἔστειλα) **Άνθρος τοῦ Ιορίου** (χαίρω μὲν εὐχαριστῶ πολὺ τόρο καὶ 'Οντηρὸν ἔστειλα δὲ εἰδες τὴν ἐγκριψην τοῦ φευδωμάρου σου χαθὼν καὶ τῆς ἀδελφῆς σου) **Διλιβέλ καὶ Φερμάρες** (εὐχαριστῶ πολὺ, καλοὶ μου φίλοι, γιὰ τὸ γενναῖο σας ἐκοπέθωμα μοῦ κακάντε τρεῖς νέους ἑταῖρους συνδρομῆτες — δὲν εἶναι λίγο!) **Δολομένος Ἀγκιστρεὶ** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμίαν ὡς εἰδες δὲν αὐτὸς τὸ φευδωμάρο σαδὲν ἐνέκρινα) **Χαριτούρος** (εὐχαριστῶ πολὺ, τὴν παλιὰ μου Θαλασσαία Νέμφη) **Μαριάνναν Στ. Ζερζού** (τίς ἔλαθε ἐγκατέρω εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές) **Πέτρον Μιχαλίδην** (ἔστειλα) **Άριστογείτονα Τριανταφυλλίδην** (χαίρω πολὺ ἔστειλα δὲν δὲ πάρησε καὶ φεύδωμα;) **Διόραν τοῦ Αρίστον** (τὸ ἔλασα, ὡς τὸ διάδοσον καὶ δὲν δοδ ποῦ περιμένω καὶ τὸ μεγάλο γράμμα) **Πατροσιώτικο Τριανταφυλλό** (εὐχαριστῶ τὸ ἔνα, εἰδες, ἐνέκριθε τὰ 'Αγύριστα Κεφάλαια' εἶναι στὸν τόρο τοῦ 1905) **Δημ. Σερεμέτην** (τὰ διάδοσα μὲ πολὺ ἐνέκαστρον καὶ σᾶς συγχαίρω ποὺ ἔχετε ἔνα τόσο καλὸ σχολεῖο) ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ δημοσιεύω, γιατὶ τότε θὰ πρέπει νὰ γράψω καὶ γιὰ τὰλλα καλὰ σχολεῖα, ποὺ στὴν 'Ελλάδα εἶναι τόσο πολλά;) **Ταξιδιώτην** (τὰ ἔστειλα δλα) **Πειραιώτακι**, **'Ιοιδα, Αἴώνιον Θρέππον** καὶ τα.

Σίς δυσκατολάς δλαδα μετά τὴν 25 Δεκεμβρίου, θα παντήσω στὸ ἔρχομενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 27/ου Διαγωνισμοῦ Δέσμων. Αἱ δύοις τοῦ φολλαδίου τούτου, δεκταὶ μεχρι τῆς 12 Μαρτίου.

73. Λεξίγυρφος
Φανόμενα εἶναι, λύται,
Ποὺ στὰ νερὸ τῆς θάλασσας
Συνχό καρατήστειται.
Κι' εἰν' εὔκολο, θαρρῶ,
Νὰ ἐνδεστεῖς ἔνυ πλίσημα
—Τὸ νῦ δά, γίνη ὡς
—Μὲ δέντρο καρφερό.

Πρίγκηφ Σερβίν

Βγάλε λάρβαδο βάλε νῦ
Κι' ἀπὸ ποταρὸ θὰ ιδής
Τῆς Εὐρώπης, νὰ φανῇ
Ποταρὸς τῆς Αφρικῆς.
Υπαρεκτίστη τῆς Πατρίδος

75. Αναγραμματισμός
Κοινὸ καὶ διάφανο δρυστό
Στὶς τ' ἀναγραμματίζετε,
Καὶ βασιλιὰ μὲν αὐτῷ γνωστό
Ἐθροιστε μᾶς ἐμφανίζετε.
Πολύδος Αιμίλιος

76. Αἴγυπτα
Αἴγυπτος εἶναι θεὸς
Τὸ δρενικό μον'

Καὶ χρονικὴ μονάς ἀπλῶς
Τὸ θηλυκό μου. Δανάη

77. Κρυπτογραφισμός

51 2 8 4 5 6 = 'Αρχαῖος βασιλεὺς
— 2 3 5 4 5 = Δένδρον μειναλές
— 3 2 4 5 = Γεννὴ τῆς 'Αγίας Γραφῆς
— 4 1 1 4 5 6 = Τύραννος τῶν 'Αθηνῶν
— 5 3 1 2 4 6 = 'Οροσιρά
— 6 2 3 5 6 = Δάμψις Πανοργανῶν

78. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον
Μεταξὺ τῶν κάτωθι διοιδιῶν, τῶν δικοίων ἡ θέσις δὲν δύεται πετιθετῆ, νὰ παρεντεύονται τὰριθμητικὰ σημεῖα οὐτῶς, διπτε τὸ ἔξιγονεν τῶν σημειωθησομένων πράξειν νὰ εἶναι μηδὲν:
Ω μὲν 2 7 6 4, δὲ — + — × :
Πεπαρσόνα

79-84. Ακροστικὲς μετὰ Πτεροῦ Γερμανοῦ

Τὸ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενον. λέξεων ἀποτελοῦν Μούσαν. Πᾶσαι δὲ εἰ λέξεις αἴται εἶχον ἀπὸ ἐν κοινὸν γράμμα — τὸ πτερωτόν — τὸ διπότον ἀποντα πρότον εἰς τὴν πρώτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεῖται:

1. Ήταν τὸν ἔπειτα πορφύραν 2. Μεγάλη θεά 3. Μικρὸν κράτος τῆς Β. Εὐρωπῆς 4. 'Εν τῶν ἔπειτα χρωμάτων τῆς Ιεροῦς 5. Υἱὸς βασιλέως τῶν Ιουδαίων γνωστός εἴς τῆς Γραφῆς 6. Κυνικὸς φιλόσοφος 'Αθηναῖος. Θάλης Βλαστὸς

85. Φωρευτέσσαν
μήδε κοβ. μύλος φρένες
Αλεξανδρίνη Σικάνιδης

86. Γρῖφος

Ἴχοι	γαλ γαλ	ος
	γαλ γαλ	ος
Τί εἶναι;	γαλ γαλ	ν'
	γαλ	ος
		κιρρόκειον

ΑΥΞΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ασκήσων τοῦ φύλου 44

527. 'Υπερίων (ὑπέρ, 'Ιων) — 528. Κρανιός-κράνιος. — 529. Γαληνός-γαλανός - Κάλανος - κάλαρος - Κάλαρις. — 530. Τὰ γναλιά καὶ τὸ φαβό. — 531. Σύνα (ΣΥ, ΚΑΛΕ...) — 532.

Α Σ Τ Α Κ Ο Σ 533 ΤΙΣΣΑΦΕΡΞ Ι Α Ο ΝΗΣ (Ιάνερο, ΤΙΒΕΡΙΣ σφατέρα, 'Αντεια, ΑΕΥΣ φάσις, Ειρήνη, εσκάρχαδια νίς, νῆσσοι, 'Ηρα) ΟΙΙΙΝ — 534. ΜΕΤΩΝ ΣΟΣΣΑΝΗ (Μ-αίον, 'Ε-οις, Τ-άλας, 'Ω-οι, Ν-οις). — 535. ΙΝΑΧΟΣ ΣΑΛΩΜΗ-ΑΘΑΜΑΣ ('ΙΣΑυρος, ΝΑΘαν, 'ΑΔΑς, ΧΩΜα, 'ΟΜΑς, ΣΗΣτρός). — 536. Τὸ πᾶν κινεῖται. — 537. 'Ο Χριστὸς ἐβασιλεύθ (ῳχοὶ εἰς τὸ φέ, Εῖνα, σ' ἄν εἰς, θῆ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΕ' — 55]
Μ παίνοντας στὸ ἀνθεστόλκοτο σαλονδικοὶ τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ καὶ δλληλογράφω μὲ δλους-ες. Δ/ας: Ανδρα Φιλίτων 'Αλεξανδρούλος, δδές Πόντου 72, Αθήνας, διά: **[ΑΕ' — 56]**

Π ορθμετ τοῦ Ενδίπου, Αευτὴ Καμέλια, στὸ γιορτασμό σας στέλνω δλόχρυσο μπουκέτο χρόνια καὶ ἀπ' τὸ διάβατο χιονισμένο. . . Μετρήστε τίς δροσοσταλίδες, θάγαι ειδούλλες.

[ΑΕ' — 57]
Λουκουδένια 'Υπαρξια-

Π ρωτοπατίνεντας στὸ χαρτωμένη οικογένεια τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ δλους-ες. **[ΑΕ' — 58]**

Τ αξιδιώτη, ζευκολούθες ἀκόμη νὰ πατήσῃ ἀθίσα πατρυριδάκια; **[ΑΕ' — 59]**

Δ ανά, ἀδικόπως γράφω, ἀπάντηση θὲν λαβαίνω περιμένω. Κλεοπάτρα Σπανουδάκη, Σάμος Βαθό.

[ΑΕ' — 60]
Η λέντρα Λάζου, διαν γυρίζεις ἀπὸ τὸ σχολεῖο, καλύτερα νὰ θάβεις τα παράγα γυρίζεις νὰ κοιτασμούλευς τὸ τακάκι πόσ πάσι!!! **[ΑΕ' — 61]**

Ο ι 'Ακροστίρες μου Μαργαρίτα Οίκονού, Βιολέτα Χατζηγιανού, Ηλέκτρα Λαζου, Σεσς δρεσες; **[ΑΕ' — 62]**

Σ τὸν Εισωνευτὴ καὶ σ' δλους τοῦ 45 εύχομαι βίον . . . ποκοράσπατον! **[ΑΕ' — 63]**

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ δλους καὶ δλες. Γράφατε Δ/ας: Μ. Καββαδίκη, Παρθενόνος 7, Παλιόν Φάληρον, διά: **[ΑΕ' — 64]**

Α ποιαλύφεις: Διαβαλοκόρτισ = Πετροπούλακη, Νοικοκαρούλα = Μαρκοπούλου, Πατηματικό Τριαντάριο = Αξελού, Μικρή 'Ανθοφάλις = Οίκονοροπούλου, Φλάμπουρο Απετεράδες = Κατσιγάνης, Φωναλέας = Κιάρτσης, Μέντιου = Ζουλούμη. Θίασε Σαζέπηρη, πρὸς τὸ παρέν δλληλογραφούμε; Κι' αρχότερα . . . 'Επισης δλληλογραφούμεν καὶ ἀνταλλάσσομεν Μ. Μ. μὲ δλους-ες. Γράφατε: Σοφίαν Σαρλή, Ταρέλλα 11, 'Αθήνας, διά: **[ΑΕ' — 65]**

Α ληλογραφούμεν, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μ. μὲ δλους-ες. Γράφατε: Σοφίαν Σαρλή, Ταρέλλα 11, 'Αθήνας, διά: **[ΑΕ' — 66]**

Ε ίσωνευτή, χρόνια πολλά. Χαιρετίστατα στὸν Μάριο. **[ΑΕ' — 67]**

Μ ακεδονικὸν 'Εντελθεῖς εἰσαι ιμιτάτιον? 'Αλληλογραφούμεν; Γράφε πρώτη: Σοφίαν Σαρλή, Ταρέλλα 11, 'Αθήνας, διά: **[ΑΕ' — 68]**

Μ παίνοντας στὸ πνευματικὸν σαλόνι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ δλους καὶ δλες. **[ΑΕ' — 69]**

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ δλους-ες. Δ/ας: Κον-Απόστολον Νούστιαν, Ξοχολείων 14, Θεσσαλονίκην. **[ΑΕ' — 70]**

Β αλεντίνο, θάλινω στὶς 20 επτά αν., Β νὰ σ' θέω θάτερα ἀπὸ 4 χρόνια. Θά διά θυμηθῆς. **[ΑΕ' — 71]**

Ο Δαρυγγο-Πινο-Πετολόγος Ιαρδής Μ. Π. Παπαδόπευθλος δέχεται 10-12. — 'Οδός Πατησίων 29. Εἰς δὲ τὸ Νοσοκομεῖον 'Αγία 'Εικήνη' μ. μ. διορεάν τοὺς ἀπόφερους.